

Comentariul poeziei Revedere scrisa de Mihai Eminescu - prima parte

Poezia eminesciana de inspiratie folclorica se constituie ca materie populara distilata, ca folclor savant, creand viziuni filosofice, cosmice, mitice. Lirice, textele au ca fundament tocmai ideea centrala a poeziei populare - consubstantialitatea om - natura. Indeobste, texte ca La mijloc de codru, Ce te legeni..., Revedere au in centru un motiv al meditatiei. Pretextul folcloric poate fi nucleul pe care poetul creeaza liber - ca in Calin (file din poveste), Fat-Frumos din tei, Mai am un singur dor.

Revedere a fost publicata la 1 octombrie 1879 in "Convorbiri literare", fiind prima poezie eminesciana in tehnica populara data tiparului, chiar daca incercari de acest tip poetul mai facuse.

Remarca lui Eminescu in legatura cu intentionalitatea lirica a poeziei populare tine de o argumentatie asupra autenticitatii valorice; poezia populara "nu este decat limba simtamantului".

"Codrul vorbind este un mit desavarsit, fiindca simbolul poetic pe care-l contine (inertia indiferenta a spetelor) starneste peste tot procesul intelectual", scrie G. Calinescu (Opera lui Mihai Eminescu). Ideea e inalta si e oferita chiar de poezia populara, unde poetul a gasit si modelul incipitului acestei meditatiei: "Codrule codrutule, / Dezmorteste-ti apele / Si grabeste de-nfrunzeste / Ca draguta te doreste" sau "Ia, -mi gandesc, codrut, de tine, / Ca nu batranesti ca mine, / Ca tu toamna batranesti..." Motivul central are, desigur, valoare simbolica; transfigurarea ideii de permanenta, de eternitate a Fiintei, de natura perpetuu regenerativa reprezinta ideile cele mai generoase ale poeziei. Simbologia codrului e dintre cele mai bogate. Asimilat cu divinitatea, la fel ca si marea, luna sau Iuceferii (cf. G. Calinescu), codrul e receptaculul a multiple alte semnificatii, de ordin afectiv: codrul e un confesor, un "frate" sau un dublu al fiintei umane, un spatiu al reclusiunii, un labirint in care ratacirea implica, la randul ei, conotatii antitetice (initiatice in esenta).

In dialogul eu - codru se figureaza contemplatia sinelui prin recursul la un reper model - padurea - aici spiritualizata. Padurea e "spatiul paradisiac al inceputului", "templu cosmic in care "bolta" se clatina, palpita de viata eterna" (Ioana Em. Petrescu), "forma fixa care depaseste fenomenele multiple ale vietii prin abstragerea in atemporal" (D. Popovici). Glasul interogativ apartine unei fiinte meditative, a carei sensibilitate ii permite comunicarea cu fenomenele, natura umana creatoare (poetul), generativa, dar inchisa in propria limitare de fiinta perisabila. Sentiment cosmic, tristetea se alatura duiosiei (diminutivele sunt sugestive).